

Troens Reise

*En manns livslange eksempel på
erfaringen med de to paktene*

Ruben Olschewsky

Troens Reise

Introduksjon til de to paktene

Ruben Olschewsky

April 2020

Mai 2021

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiee. Heftetittelen på engelsk er:

"Faith Journey –

One man's life-long example of experiencing the two covenants"

Bibler brukt for oversettelser av Bibelvers:

BGO: Bibelen Guds Ord, 2017.

BMG: Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjemlestad, 2003.

Noen ganger er resultatet en blanding av BGO og/eller BMG og fri oversettelse for å komme nærmest den engelske teksten.

Innhold

Forord.....	4
Innledning.....	5
Løfter.....	6
Guds løfte.....	13
Menneskets respons på Guds løfte.....	19
Løftet om arv.....	25
Den nye pakten.....	30

Løfter, Løfter.

Forord

Når det gjelder emnet om paktene, er det mange meninger om hva som menes med begrepene den "gamle" og den "nye" pakt. Mange mener at de to paktene representerer to ulike dispensasjoner eller epoker av evangeliet, som skilles fra hverandre av Jesu Kristi korsfestelse. De troende før korset anses å være "under loven", mens de troende etter korset er "under nåden".

Dette heftet tar sikte på å gi en bibelsk innføring i en annen forståelse av paktene – som en personlig erfaring fra vår kristne vandring, med den gamle paktens erfaring som leder til den nye paktens erfaring. Målet er å vise at evangeliet er "evigvarende", *"for evangeliet ble forkynt for oss [etter korset] så vel som for dem [før korset]" (Hebreeerne 4:2).*

Personlig anser jeg en forståelse av paktene som en vital ingrediens i evangeliets løfte om rettferdighet ved tro.

Innledning

Dette heftet tar sikte på å beskrive hvordan vi mennesker samhandler med Gud på et personlig plan. Det finnes tider da vi kommer Gud svært nær, og vi opplever gleden ved en intim forbindelse med vår himmelske Far og Hans enbårne Sønn. Men når vi velger å gå våre egne veier, atskilt fra Gud, opplever vi konsekvensene av frakoblingen fra Gud, som er en konsekvens av våre egne valg. Gud prøver hele tiden å lære oss mens vi beveger oss mellom disse to erfaringene, i håp om at vi vil tillate Ham å utvikle sin fullkomne karakter i oss.

Dette er komplisert, fordi vi har vanskelig for å skille mellom hva som er Guds vilje for oss, og hva vi tror burde være Guds vilje for oss. Underordner vi oss virkelig Gud og lar Ham virke i oss? Eller forsøker vi å oppnå Hans løfter på en måte vi tror er best?

Hvordan kan vi nå et punkt der vi virkelig kan si som Jesus:

Jeg kan ikke gjøre noe av Meg selv; Jeg dømmer etter det Jeg hører; og Min dom er rettfærdig, for Jeg søker ikke Min egen vilje, men Faderen vilje, Han som har sendt Meg. (Johannes 5:30)

Alle kristne har på et eller annet tidspunkt i sin vandring lurt på om de virkelig oppfyller Guds vilje. Måtte denne boken velsigne deg og hjelpe deg til å bekrefte at din tro er sann.

Løfter

Da jeg vokste opp som barn, opplevde jeg mange skuffelser, fordi løfter ble gitt meg som ikke ble innfridd. Kanskje du kan kjenne deg igjen i dette fra din egen personlige erfaring. Mamma, pappa eller noen som står deg nær, lover deg noe, og så holder de ikke det de lover. Skuffelsen fester seg til deg, og slike minner skaper mistillit. Mistillit til dem som har autoritet over deg, mistillit til dem som står deg nær. Indirekte blir vi opplært i å beskytte oss mot skuffelser på mange måter. En måte jeg lærte meg å prøve å kontrollere skuffelsen på, var å gjøre ting selv. På denne måten ville skuffelsen i det minste bare komme av at jeg selv ikke klarte å gjennomføre det jeg ønsket å få til.

Tenk på familiens opprinnelse:

Da sa Gud: "La Oss danne mennesker i Vårt bilde, etter Vår likhet; la dem ha herredømme over fisken i havet, over fuglene i luften, og over småfeet og storfeet, over hele jorden og over ethvert kryp som rører seg på jorden." (1. Mosebok 1:26)

Da Gud talte til sin Sønn: "*La Oss danne mennesker i VÅRT bilde ...*", åpenbarte Han at det forholdet Gud opprettholdt til sin Sønn, skulle bli synliggjort på jorden gjennom mannen og kvinnen i deres ekteskapelige forening. På samme måte som Gud var Kristi hode, var mannen kvinnens hode (1. Korinterbrev 11:3). Som hode, skulle Gud velsigne den som var under Ham, Kristus, noe Han gjorde da Han sa: "Du er Min elskede Sønn, som Jeg har velbehag i." (Matteus 3:17, Markus 1:11).

Adam skulle på samme måte ta vare på og støtte Eva. Adams ord skulle være til velsignelse og oppmuntring for Eva, og deres forhold skulle åpenbare Guds bilde og herlighet tydeligere for hele universet. De første ordene som Adam talte over Eva, er nedtegnet i 1. Mosebok:

Da sa Adam: "Dette er nå bein av mine bein og kjøtt av mitt kjøtt; hun skal kalles kvinne, for hun er tatt ut av mannen. (1. Mosebok 2:23)

Selv om vi ikke ville kalle disse ordene for et "løfte", representerer de en

intimitet mellom to mennesker som binder dem sammen i et nært tillitsforhold. Tenk på hva disse ordene ville ha sådd i Evas hjerte. For en intimitet, kjærlighet og omsorg! Med disse ordene, åpenbarte Adam for sin hustru hennes opprinnelse. Hun kom fra ham, var en del av hans vesen og dypt elsket. Hvis kjærlighet kunne sees som en synlig aura rundt dem, for et vakkert bilde det ville ha vært! Det falne mennesket strever med å begripe den rene, uselviske kjærligheten som eksisterte der før ondskap formørket menneskesjelen.

La oss tenke over fristelsen og syndefallet og hvordan det påvirket forholdet mellom Adam og hans hustru. Vennligst tenk nøye over dette. Først vil jeg tegne et helt grunnleggende bilde av hva Bibelen forteller om syndefallet:

- Vi har allerede diskutert skapelsen av mennesket (1. Mosebok 1:26)
- Gud skapte mennesket i sitt eget bilde (1. Mosebok 1:27)
- Gud etablerer mennesket i Eden og forklarer hva det skal spise, hva det skal arbeide med, hvordan det skal hvile og hva det innebærer (1. Mosebok 1:29-2:15)

Gud instruerer menneskeheten om sitt styre. Guds styre, som er motivert av kjærlighet, kan ikke involvere makt, og må derfor være basert på samvittighetsfrihet. Derfor ga Gud mennesket muligheten til å være ulydig, noe som sikret dets frie vilje. Gud forklarer menneskeheten at det finnes ett tre i hagen som har fått et spesielt navn: "Treet til kunnskap om godt og ondt". Dette treet representerer den absolutte friheten Adam og Eva har fått til selv å bestemme hvilken vei de ønsker å gå, om de vil være avhengige av Gud og følge Hans veiledning, eller om de vil være uavhengige og gå sine egne veier. Uten dette treet ville det ikke være noe uttrykk for valgfrihet, ettersom det ikke ville være noen mulighet til å uttrykke et ønske om å velge mot Guds åpenbarte vilje. Adam og Eva ble skapt med perfekte karakterer, og derfor var ikke vår naturlige, falne trang til å gjøre opprør i dem. Her ser vi hvor sårbar Gud har gjort seg selv overfor sitt skaperverk, for det er Han som til syvende og sist må betale prisen dersom de velger å gjøre opprør (1. Mosebok 2:16,17).

Guds styre, som er motivert av kjærlighet, kan ikke involvere makt, og må derfor være basert på samvittighetsfrihet. Derfor ga Gud mennesket muligheten til å være ulydig, noe som sikret dets frie vilje.

En ny skikkelse blir introdusert på scenen, Slangen, som var "listigere" enn noen annen skapning som var til stede. Denne slangen er Satan i forkledning. Han har besatt dyret og taler gjennom det til kvinnen som har vandret gjennom hagen på egen hånd og befinner seg foran "treet til kunnskap om godt og ondt". Hans spørsmål treffer kjernen i den realisjonen som Gud har etablert med Adam og Eva. Slangen sier:

Har Gud sagt: "Dere skal ikke spise av noe tre i hagen?" (1. Mosebok 3:1)

Dette spørsmålet er stilt på en tilsynelatende uskyldig måte, men likevel inneholder det tvilens gift. "Har Gud sagt ..." er et uttrykk som setter spørsmålstegn ved Guds ord og sår tvil.

Eva forklarer hva hun forstår av Guds instruks som er gitt til henne. Hun sier:

...Vi kan spise av frukten på trærne i hagen, men om frukten på det treet som står midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke spise av den, og heller ikke røre den, ellers skal dere dø. (1. Mosebok 3:2,3)

Slangens svar avslører intensjonen bak det første spørsmålet. Legg nøye merke til hva som ble sagt gjennom Slangen:

Og slangen sa til kvinnen: "Dere skal sannelig ikke dø." (1. Mosebok 3:4)

Med disse ordene har slangen motarbeidet Guds ord ved å kalle Gud en løgner. Gud hadde forklart Adam og Eva at de var avhengige av Ham for livet, og at det å vende seg bort fra deres livskilde, naturligvis ville føre til

at deres liv tok slutt, ettersom de ikke hadde noe liv i seg selv (1. Mosebok 2:9,16,17).

Ved å si at de ikke ville dø, forvrengte Satan Guds ord og fikk det til å se ut at de ikke ville dø av naturlige årsaker. Hvis de skulle dø, ville det være fordi Gud selv ville fjerne det livet som de nå ble ledet til å tro var iboende i dem.

Fordi Adam og Eva nå trodde at livet kom fra et annet sted enn Gud, for at Guds ord skulle bli oppfylt, ville Guds ord ("den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø") bety at Gud måtte utslette deres liv med aktiv makt, med andre ord, drepe dem. Slangens løgn ville få menneskene til å mistro Guds ord og få dem til å se Ham som en tyrann. Slangen fortsetter sitt snikende angrep:

For Gud vet at på den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne bli åpnet, og dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt. (1. Mosebok 3:5)

Disse ordene antyder nå at Gud holder noe tilbake for ekteparet som egentlig ville være til deres beste og positive utvikling, og dermed forvrenger ytterligere synet på Guds karakter. Etter å ha trodd på løgnen om at de kan leve uten kontakt med Gud, antyder dette et motiv for hvorfor Gud ville drepe dem for å være ulydige mot Ham – Gud vil ikke at de skal "være som guder".

Historien fortsetter med å avsløre at løgnene som slangen fortalte, hadde den ønskede effekten av å overbevise Eva om å spise av frukten som hun var bedt om å ikke spise. Utrolig nok skjedde det ingenting. Det slangen hadde sagt, syntes å være sant! Hun falt ikke død om, slik hun trodde ville skje.

Hebraisk, som er originalspråket i Det gamle testamente, gir en fantastisk innsikt i uttrykket "*for den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø*" (1. Mosebok 2:17). En annen måte å oversette dette på ville være: "*den dagen du spiser av det, skal du til slutt dø.*" Gud antydnet aldri at Adam og Eva ville falle døde om når de spiste av frukten, men at den dagen de spiste av den, ville den ugjenkallelige dødsprosessen begynne, og at den

til slutt ville ende med døden.

Eva blir nå modig, siden hun ikke har opplevd noen skadevirkninger av sin ulydighet, og plukker en annen frukt for å ta den med til sin mann, Adam. Adam blir forderdet når han ser sin kone med frukten i hånden og hennes vitnesbyrd om at hun allerede har spist og fortsatt er i live. Adam tror at Gud vil straffe dem som spiser av frukten og vil ta Evas liv. Han har nå en kamp i tankene, for han elsker sin kone så mye, men han elsker også Gud. Etter hans forståelse, vil et av hans forhold ta slutt på denne dagen, så han tar en beslutning som kaster hele menneskeheten inn i den mørkeste av alle historier. Han velger Eva fremfor Gud, og spiser av den forbudte frukten (1. Mosebok 3:6).

*De ville ikke ha noen av mine råd, og de foraktet all min irettesettelse. Derfor skal de spise frukten av sin egen vei, og bli mett av sine egne påfunn.
(Ordspråkene 1:30,31)*

Det som skjer videre er Guds ønske om å åpenbare for menneskeheten hvem som er kilden til all denne skuffelsen og elendigheten. Gud kommer til paret for å snakke med dem. De har allerede konkludert med at Gud vil drepe dem, og derfor løper de bort og gjemmer seg. Med stor varsomhet og tålmodighet går Gud nå, gjennom en rekke spørsmål, i gang med å avsløre for Adam og Eva hva som har foregått i deres sinn. Deres frykt stammer fra en feilaktig forståelse av Guds karakter, for Gud har ikke noe ønske om å skade dem (1. Mosebok 3:7-11). Gud spør:

Hvem har fortalt deg at du var naken? Har du spist av det treet som Jeg befalte deg at du ikke skulle spise av? (1. Mosebok 3:11)

Adams reaksjon river opp Guds hjerte:

"... Kvinnen som DU ga for å være hos meg, HUN ga meg av treet, og jeg spiste." (1. Mosebok 3:12, understrekning lagt til)

Jeg kan se for meg hvordan murene rundt Evas verden raste sammen. For en smerte må ha skjært gjennom hennes hjerte da hun hørte disse ordene fra Adam: "Kvinnen som Du ga for å være hos meg..."! Hva hadde skjedd med intimiteten? Hvilken effekt ville de første ordene ha hatt nå? (henviser til "*du er bein av mine bein og kjøtt av mitt kjøtt*"). Hun var knust. Adams ord var skjemet av løgn og svik. Kunne hun tro på noe av det han noen gang hadde sagt? Var alt sammen løgn? Elsket han henne i det hele tatt? Mistilliten til Guds ord hadde skapt mistillit mellom ekteparet. Hvilke konsekvenser ville Adams ord (som han sa i selvforsvar: "*kvinnen som Du ga for å være hos meg...*") få for hans kone i fremtiden? Kunne hun tro på noe av det som ville komme ut av Adams munn? Kunne Adam tilgi seg selv for det han hadde gjort da han så å si ofret sin kone som syndebukk for angivelig å beskytte seg selv mot skyldfølelse og dødsangst?

Man kan bare forestille seg hva slags forhold deres barn ble født inn i. Da de første barna, Kain og Abel, ble født inn i verden, ville den brutte tilliten mellom Adam og Eva påvirke karakterene til deres barn og alle påfølgende generasjoner? Jeg tror at Bibelen gir oss svaret på dette:

Herren er langmodig og rik på barmhjertighet, og Han tilgir syndeskyld og overtredelse; men Han frikjenner på ingen måte den skyldige, men Han hjemsøker fedrenes syndeskyld på barn i tredje og fjerde slektledd. (4. Mosebok 14:18)

Teksten avslører at Gud lar situasjoner utspille seg som ofte tar flere generasjoner å åpenbare de ødeleggende konsekvensene av våre handlinger og forsømmelser. Dette gjelder i høyeste grad når vi tenker på hvor ofte vi oppfører oss på en måte som er lik Adam, selv om våre nåværende omstendigheter kan være helt annerledes. Vi har dessverre arvet hans forandrede natur som produserer en karakter som er så ulik Guds karakter som ikke forandrer seg (Malaki 3:6; Hebreerbrevet 13:8). Adam og Evas natur ble gitt videre til deres barn og generasjoner etter dem.

Gud hadde imidlertid lovet en løsning. Når jeg tenker tilbake på min egen oppvekst og hvordan den har påvirket mine egne barns utvikling, har jeg

ofte opplevd og vært personlig ansvarlig for brutte løfter. Som fedre og mødre står vi i Guds sted overfor våre barn. Mye av et barns utvikling og forestillinger om Gud utvikles gjennom barnets forhold til sine foreldre. Hvis vi ikke kan stole på at mamma og pappa holder det de lover, hvorfor skulle vi da stole på Gud?

Guds løfte

Da Adam og Eva betraktet sin fiasko ved å spise av frukten fra treet til godt og ondt, kunne deres sinn bare oppleve forvirring, mørke, verdiløshet og håpløshet. De var blitt lurt av Slangen, og ved å tro på Slangen hadde de valgt ham som sin herre. Gud kjente deres situasjon og ville åpne en dør til håp. Gud ga et løfte om at Han ville sende en Messias som kunne overvinne Slangen:

Og Jeg vil sette fiendskap mellom deg [Slangen] og kvinnen, og mellom din sæd og hennes Sæd. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl. (1. Mosebok 3:15)

Gud visste at menneskeheten befant seg i en svært vanskelig situasjon. Slangens løgner hadde fått menneskene til å mistro Guds ord. Adam og Eva var fulle av forvirring. Hvem sa sannheten? Gud eller Slangen? Gud lofte å sette hat mellom "kvinnen" og "Slangen". Hva betyr det å sette hat mellom kvinnen og Slangen? Hva representerer kvinnen i dette tilfellet?

Jeg har sammenlignet Sions datter med en vakker og fintfølende **kvinne**. (Jeremia 6:2)

Nå kom det til syne et stort tegn i himmelen: En **kvinne** som var kledd i solen, med månen under sine føtter, og på sitt hode hadde hun en krone av tolv stjerner. Hun fødte en Sønn, et Guttebarn, som skal regjere over alle nasjoner med en jernstav. Og henns Barn ble tatt opp til Gud, og til Hans trone. Og **kvinnen** flyktet ut i ødemarken, til et sted som Gud hadde gjort i stand for henne, hvor hun kunne bli tatt vare på i 1260 dager. (Åpenbaringen 12:1,5,6)

For jeg er sjalu på dere med Guds sjalusi. For jeg har forlovet dere til én ektemann, slik at jeg kan stille dere fram for Kristus som en **ren jomfru**. (2. Korinterbrev 11:2)

For ektemannen er **hustruens** hode, slik som Kristus er kirkens hode, Hans kropp, som Han er Frelseren for. (Efeserbrevet 5:23)

Så ble den store **dragen** kastet ut, den gamle **slangen**, han som kalles **Djevelen** og **Satan**, han som bedrar hele verden; han ble

kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham.
(Åpenbaringen 12:9)

Han grep **dragen**, den gamle **slangen**, som er **Djevelen** og **Satan**, og bandt ham i tusen år. (Åpenbaringen 20:2)

Kvinnen representerer Guds kirke eller Hans folk. Gud hadde lovet at Han ville "legge" et hat i sitt folks sinn mot Satans ting. Gud ville plassere inn i mennesket en evne til å si "nei" til Djevelens fristelser.

Og dragen ble vred på kvinnen, og han dro for å føre krig mot den rest som er igjen av hennes avkom, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.
(Åpenbaringen 12:17)

Denne prosessen er en reise for hvert enkelt medlem av menneskefamilien, for å tenke over dette løftet fra Gud og, i neste omgang, å tro på at Guds ord alltid er pålitelige og at Han fullfører alt Han har sagt Han vil gjøre. Gud ba ikke Adam og Eva om å produsere dette hatet selv; Han bare sa at Han, Gud selv, ville plassere dette hatet i dem. Når vi forstår dette prinsippet, blir det klart at et hat mot synd kan også uttrykkes som en kjærlighet til Gud og Guds ting. Tenk på følgende tekster:

Vi elsker Ham, **fordi** Han elsket oss først. (1. Johannes 4:19)

For **så høyt** har Gud elsket verden at **Han ga sin enbårne Sønn**, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evigvarende liv. (Johannes 3:16)

Gud ga oss et vitnesbyrd om sin store kjærlighet til oss ved å gi oss sin enbårne Sønn, Jesus Kristus. Jesus er det synlige uttrykket for Guds kjærlighet til denne verden. Men vent, det er mer....

Slik var det også med oss, da vi var barn, var vi i **trelldom** under

verdens elementer. Men da tidens fylde var kommet, **sendte Gud sin Sønn**, født av en kvinne, født under loven, **for å forløse dem** som var under loven [under lovens fordømmelse], så vi kunne bli adoptert som sønner. Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd **inn i** deres hjerter, som roper: "Abba, Far!" (Galaterbrevet 4:3-6, kommentar i hakeparentes lagt til)

Legg merke til at den gaven som Gud ga menneskene, ikke bare var Kristi komme til verden, men også Kristi komme inn i hjertet. Paulus uttrykker dette også på følgende måte:

Jeg er korsfestet med Kristus; likevel lever jeg, **men det er ikke jeg, men Kristus som lever i meg**; og det livet jeg nå lever i kjødet, det lever jeg ved troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg. (Galaterbrevet 2:20)

Paulus tydeliggjør løftet som Gud ga Adam da Han sa til Slangen: "*Jeg vil SETTE fiendskap mellom deg og kvinnen...*". Guds løfte er fortsatt det samme, og Han ønsker å sette dette løftet ut i livet i hvert eneste menneske som lever på jordens overflate. Gud ber oss ikke om å utrette noe på egen hånd. Han vet at vi ikke kan utrette noe godt på egen hånd. Å be oss om å utrette noe godt på egen hånd ville være å legge til rette for at vi skulle mislykkes. Det er her vår tro på Guds karakter blir avgjørende. Hvis jeg ikke stoler på Gud og Hans ord, vil Hans løfter ha liten eller ingen innvirkning på meg. Guds ord til oss vil ikke ha noen tyngde hvis vi ikke tror at Han er kilden til alt godt, og at ingenting ondt kommer fra Ham.

All god og fullkommen gave er ovenfra, og kommer ned fra lysenes **Far, som ikke forandrer seg** som skiftende skygger. (Jakob 1:17)

For Jeg er Herren, Jeg forandrer Meg ikke; derfor Jakobs sønner, er dere ikke blitt fortært. (Malakias 3:6)

Dette er det budskapet som vi har hørt av Ham og som vi forkynner for dere: Gud er lys; i **Ham er det ikke noe mørke i det hele tatt**. (1. Johannes 1:5)

Siden Gud bare gir gode gaver og alltid oppfyller sine løfter til den villige mottakeren (som Gud håper vil være hele menneskeheten), må man

tenke på hvor bedragerske og dypt forankret Satans løgner må være i menneskehetens sinn for å få menn og kvinner til å tvile på Guds ord.

Han som ikke sparte sin egen Sønn, men overgav Ham for oss alle, hvorfor skal Han ikke **også fritt gi oss alle ting med Ham?** (Romerbrevet 8:32)

Men hvordan kan vi ha en slik tro på Gud når vi naturligvis tviler på Ham? Det er ikke mulig for mennesker å produsere en slik tro. Vi må se til Jesus både for å få et klart eksempel på hva tro er, og for at vi kan ta imot Hans tro.

I Salme 2:7 har Kristus, Sønnen, forkynt sin Fars erklæring om sannheten om at Han (Kristus) hadde utgått fra sin Far:

Jeg vil kunngjøre dekretet: Herren har sagt til Meg: "Du er Min Sønn, i dag har Jeg født Deg." (Salme 2:7)

Jesus hviler i vissheten om sitt sønneforhold gjennom de ordene som Hans Far har talt. Forholdet mellom dem er av en slik art at Jesus aldri har tvilt på sin Fars ord.

Bibelen avslører ikke at Gud "viste" sin Sønn noe bevis på hvordan Han utgikk fra sin Far. Sannhetens ord fra Faderen var tilstrekkelig for Jesus. Han trodde på sin Fars ord, og det ble tilregnet Ham som rettferdighet. Dette er troens pakt som eksisterer mellom Gud og Hans Sønn. Jesus hviler i vissheten om sitt sønneforhold gjennom de ordene som Hans Far har talt. Forholdet mellom dem er av en slik art at Jesus aldri har tvilt på sin Fars ord. Jesus har absolutt tro på hvert ord som kommer fra sin Far (Matteus 4:4).

Jeg vet at Hans befaling fører til evig liv. Så **alt Jeg sier, er bare det Faderen har bedt Meg om å si.** (Johannes 12:50)

Og Han som har sendt Meg, er med Meg; Faderen har ikke latt Meg være alene, **for Jeg gjør alltid det som behager Ham.** (Johannes 8:29)

Men **uten tro er det umulig å behage Ham**, for den som kommer til Gud, må tro at Han er, og at Han er en som belønner dem som søker Ham med iver. (Hebreerbrevet 11:6)

Vi tar kanskje denne sannheten for gitt, men dette er den nye pakten. Jesus er vårt eksempel på sann tro, og siden Han ble født før det fantes noe annet, er Han troens opphavsmann, og dermed opphavsmannen til den nye pakten. Jesus var den første som uttrykte tro.

...med blikket festet på Jesus, Han som er opphavsmannen og fullenderen for vår tro, som for den gleden som var lagt foran Ham, utholdt korset, foraktet skammen, og har nå satt seg ved høyre side av Guds trone. (Hebreerbrevet 12:2)

Du vil legge merke til at de fleste Bibler uttrykker denne teksten med ordene "*for vår tro*", men i den greske originalteksten står det faktisk bare "*for tro*". Det denne teksten faktisk forteller oss, er at Jesus er den første som utøver tro, og det er derfor Han er troens opphavsmann; og fordi Han er opphavsmannen, er Han også den som vet hvordan Han kan gi denne troen (sin egen tro) til oss, noe som gjør Ham til troens fullender.

...nemlig Guds rettferdighet [som er] ved **Jesus Kristi tro**, til alle og over alle dem som tror. For det er ingen forskjell; (Romerbrevet 3:22)

...vi vet at et menneske ikke blir rettferdiggjort ved lovens gjerninger, men ved **Jesus Kristi tro**, derfor trodde også vi på Jesus Kristus, for at vi skulle bli rettferdiggjort ved **Kristi tro**, og ikke ved lovens gjerninger; for intet kjød blir rettferdiggjort ved lovens gjerninger. (Galaterbrevet 2:16)

Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og **Jesu tro.** (Åpenbaringen 14:12)

Uten denne dyrebare troen fra Jesus, er vi ute av stand til å tro på Guds

ord. Uten Hans tro i oss ved Hans Ånd, vil vi fortsette å tvile på Guds ord og løfter. Dette er den nye pakten; Kristus som bor i oss ved sin Ånd og tror på Guds ord:

Men da tidens fylde var kommet, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for å forløse dem som var under loven, så vi kunne bli adoptert som sønner. Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønns Ånd inn i deres hjerter, som roper: "Abba, Far!" Derfor er du ikke lenger tjener, men sønn. Og hvis du er sønn, da er du Guds arving ved Kristus. (Galaterbrevet 4:4-7)

Når vi tror på Jesu person, kan vi ta imot Hans tro, Jesu tro, som forsoner oss med Gud.

...vi vet at et menneske ikke blir rettferdiggjort ved lovens gjerninger, men ved Jesus Kristi tro, derfor **trodde også vi på Jesus Kristus**, for at vi skulle **bli rettferdiggjort ved Kristi tro**, og ikke ved lovens gjerninger; for intet kjød blir rettferdiggjort ved lovens gjerninger. (Galaterbrevet 2:16)

Denne prosessen fra å stole på oss selv og tvile på Gud, til å tvile på oss selv og stole på Gud alene, er veien fra den gamle pakten til den nye pakten, og er best beskrevet i Abrahams liv, som er de troendes far. Abraham viser oss hvordan de to paktene virker sammen for å bringe oss til fullkommen tro på Gud.

Menneskets respons på Guds løfte

Nå hadde Herren sagt til Abram: "Dra ut fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus, til et land som Jeg vil vise deg. **Jeg vil gjøre deg til en stor nasjon**; Jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort; og du skal bli en velsignelse. Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og forbanne den som forbanner deg; og i deg skal alle slekter på jorden bli velsignet." (1. Mosebok 12:1-3)

Da Gud talte disse ordene til Abram, hadde han ikke produsert en eneste arving (1. Mosebok 15:3). Gud ba ham om å forlate hans eget land sammen med hans kone og flere familiemedlemmer, og dra til et sted som Gud ville vise ham. På dette tidspunktet sier Bibelen at Abram var 75 år gammel (1. Mosebok 12:4). Jeg har vært vitne til venner av meg som ikke var i stand til å få barn. Jeg så sorgen i ansiktet til min venns kone mens hun så andre mødre glede seg over å kose med sine barn. Jeg så sorgen i ansiktet til min venn da han prøvde å trøste sin kone. Det må være så mange spørsmål som går gjennom hodet på par som ikke er i stand til å få barn. Hva har jeg gjort for å fortjene dette? Har vi gjort noe galt? Det eksisterer et enormt press i en familie som har denne byrden. Sarai ville utvilsomt ha slitt med følelsen av å være verdiløs. Ville Sarais usikkerhet også ha påvirket Abram? Legg merke til Abrams respons når Gud taler til ham:

Etter dette kom Herrens ord til Abram i et syn, og det lød slik: "Frykt ikke, Abram. Jeg er ditt skjold og din overmåte store lønn." Men **Abram sa**: "Herre Gud, **hva vil Du gi meg, siden jeg er barnløs**, og forvalteren over mitt hus er denne Elieser fra Damaskus?" Så sa **Abram**: "**Se, Du har ikke gitt meg noen etterkommer**; og se, en som er født i mitt hus, er min arving." Og se, Herrens ord kom til ham, og det lød slik: "Han skal ikke være din arving, men han som skal komme fra din egen kropp, skal være din arving." (1. Mosebok 15:1-4)

Er det mulig for oss å høre, i Abrams svar, hans fristelse til å ikke tro på Guds løfte? "Herre, Du sa Du ville gjøre meg til en STOR nasjon, og jeg har ikke engang ETT avkom!" Er det mulig at Abram hadde noen tvil? De

synlige bevisene som Abram hadde foran seg, kunne tyde på at Guds ord ikke var i ferd med å gå i oppfyllelse slik det var blitt lovet. Gud hadde selvfølgelig ikke sagt at Han ville gjøre Abram til en stor nasjon den dagen, men som med oss alle, ser det ikke ut til at tålmodighet er en egenskap som kjennetegner mennesket i dets falne tilstand. Herren gjentok for Abram at hans rikes arving skulle komme fra hans egen kropp. Med denne forklaringen, forklarte Gud også Abram at dette naturlig ville inkludere Sarai, fordi da Gud innstiftet ekteskapet, sa Han:

Derfor skal mannen forlate sin far og mor, og han skal holde seg til sin hustru, **og de skal være ett kjød.** (1. Mosebok 2:24)

Sarai ble betraktet som en del av Abrams kjød, og derfor måtte løftet til ham involvere Sarai, siden hun var hans eneste hustru. Det ville ikke finnes noen arving til det lovede riket som ikke var en sønn av Abrams eget kjød. Abram, gjennom disse ordene, ble bedt om å tro på at det Gud hadde sagt, skulle forstås bokstavelig og ikke i overført betydning. Abram ble invitert inn i en posisjon der hans trosforhold til Gud ble brakt tilbake til forgrunnen. Abrams sønn ville være et mirakel som ville kreve at Abram trodde på Guds løfte om å gi ham en sønn.

Så førte Han ham utenfor og sa: "**Se nå mot himmelen og tell stjernene**, om du er i stand til å telle dem." Og Han sa til ham: "**Så [tallrike] skal ditt avkom bli.**" Og **han trodde på Herren, og Han tilregnet ham det som rettferdighet.** (1. Mosebok 15:5-6)

Rettferdigheten ble tilskrevet Abram fordi han trodde på Guds løfte om at hans avkom skulle bli like tallrike som stjernene på himmelen, selv om Abram ennå ikke hadde fått et eneste barn. Hvordan reagerte Sarai på alt dette? Hadde hun den samme opplevelsen?

Nå hadde ikke Sarai, Abrams hustru, født ham noen barn. Og hun hadde en egyptisk tjenestepike som het Hagar. Så sa Sarai til Abram: "Se nå, **Herren har hindret meg i å få barn.** Jeg ber deg, gå inn til min tjenestepike; kanskje jeg kan få barn ved henne." Og Abram hørte på Sarais røst. (1. Mosebok 16:1-2)

Sarai konkluderer med at siden det har gått omtrent ti år (1. Mosebok

16:3) siden Gud første gang ga løftet, og det fortsatt ikke har skjedd noe, trenger Gud kanskje hjelp. Sarais sorg ligger på et dypere plan, og handler om hennes eget forhold til Gud. Hun anklager Gud for å ha "hindret henne i å få barn". Er dette virkelig sant? Har Gud gjort henne ufuktbar? Hvis hun tror at Gud har gjort dette mot henne, vil hun da stole på Gud når Han gir henne et løfte?

Det kan være klokt å huske på at en kvinne kan føle seg sårbar når hun ikke er i stand til å føde barn. Sarai hadde i tillegg også en opplevelse der hun ble tatt inn i haremet til Farao i Egypt på grunn av Abrams løgn, da han fortalte Farao at Sarai var hans søster (1. Mosebok 12:12,13). Det er en følelse av verdiløshet som driver Sarai, og det er i sin desperasjon at hun henvender seg til sin mann.

Så gir hun sin mann beskjed om å gå til sengs med sin tjenestepike Hagar, med den tanke at dette "teknisk sett" vil oppfylle Guds løfte. Husk at Gud hadde sagt at: "*han som skal komme fra **din egen** kropp, han skal være din arving*". Sarai tenker at hun ikke er en integrert del av ligningen, og at Hagar kan være det redskapet som bærer frem et barn på hennes vegne, og dermed "hjelp" Gud med å "oppfylle sitt løfte".

Abram hørte Guds ord, et løfte om gode ting som skulle komme, og nå hørte Abram en ny strøm av ord fra sin kone som tilbød en annen måte å se Guds løfte gå i oppfyllelse på. Denne alternative veien skulle ikke være en troens vei, men snarere en vei der Guds løfte skulle fullbyrdes gjennom menneskets gjerning. Abram følger sin kones råd og ligger med Hagar, som blir gravid, og det blir tydelig at det var Sarai, og ikke Abram, som var skyld i at hun ikke kunne bli gravid.

Hagar, som er med barn, føler seg nå ganske overlegen i forhold til sin husfrue Sarai og begynner å oppføre seg respektløst mot henne. Miljøet i hjemmet blir giftig, fordi to kvinner kjemper om én manns hjerte. Sarai begynner å innse at hennes ide ikke var god likevel. Hennes plan om å "hjelp" Gud har slått tilbake. Sarai holder Abram ansvarlig for problemene som nå har kommet inn i hjemmet:

Han lå med Hagar, og hun ble med barn. Da hun fikk vite at hun var gravid, begynte hun å forakte sin husfrue. Da sa Sarai til Abram: "**Du**

er ansvarlig for den urett jeg lider. Jeg ga min slave i dine armer, og nå som hun vet at hun er gravid, forakter hun meg. **Måtte Herren dømme mellom deg og meg.**" (1. Mosebok 16:4,5; NIV)

Ettersom Abram er hjemmets overhode, hviler ansvaret for å ta inn en ny kone i hjemmet til syvende og sist på hans skuldre. Freden og harmonien i hjemmet var blitt ødelagt, fordi de hadde forsøkt å få Guds løfte til å skje på deres egen måte; de hadde ikke tillatt Gud å oppfylle det Han hadde lovet i sin egen tid. Det gjorde Abram sorg å høre krangelen i hjemmet. Abram ga Sarai fullmakt til å gjøre som hun ville med Hagar, og Sarai gikk hardt til verks mot Hagar, som deretter flyktet fra hjemmet (1. Mosebok 16:6). Kan du forestille deg den smerten som må ha føltes i hjertet til Abram, Sarai og Hagar? Det som hadde sett så lovende ut for Abram og Sarai, avslørte nå hvor tåpelig det er å ta kontrollen ut av Guds hender.

Da Hagar til slutt fødte Ismael, var Abram, ifølge Bibelen, 86 år gammel (1. Mosebok 16:16). Det betyr at det hadde gått omtrent ti år siden løftet om en arving først ble gitt. For en utfordring å bli bedt om å vente i tro i ti år på at et løfte fra Gud skulle gå i oppfyllelse! Gud måtte nå la Abram innse at deres idé om å "hjelp" Gud ikke var i tråd med Guds plan, og at den i stedet hadde ført til sorg og smerte. Abram måtte nå leve i et hjem som var sønderrevet mens den unge Ismael vokste opp som den forventede arvingen til kongedømmet.

*Den gamle paktens tilstand er å prøve å oppfylle
Guds løfter på ens egen måte og forårsake selvpåført
smerte og sorg i stedet.*

Denne situasjonen avslørte deres mangel på tro og den smerten som dette fører med seg. Det er et eksempel på å leve i den gamle pakten, som er å prøve å oppfylle Guds løfter på ens egen måte og forårsake smerte og sorg i stedet. Gud underviste Abram gjennom dette, og kort tid etter besøkte Gud Abram og gjentok sitt løfte om å gi ham en arving, med den ytterligere detaljen at den lovede arvingen ville bli født av Sarai:

Da Abram var nittini år gammel, viste Herren seg for Abram og sa til ham: "Jeg er den allmektige Gud; vandre framfor Meg og vær fullkommen. ... Du skal heller ikke mer bli kalt med navnet Abram, men ditt navn skal være Abraham; for **Jeg har** gjort deg til **far for mange nasjoner**. ... Da sa Gud til Abraham: "Når det gjelder Sarai, din hustru, så skal du ikke lenger kalle henne med navnet Sarai, men Sara skal være hennes navn. **og Jeg vil velsigne henne og også gi deg en sønn med henne**; ja, Jeg vil velsigne henne, og hun skal bli mor til nasjoner; folkenes konger skal utgå fra henne." (1. Mosebok 17:1,5,15-16)

Bibelhistorien viser at Guds løfte gikk til slutt i oppfyllelse, akkurat som Gud hadde lovet:

Og Herren så til Sara, slik Han hadde sagt, og Herren gjorde for Sara slik Han hadde talt. For Sara unnfanget og fødte Abraham en sønn i hans alderdom, på den fastsatte tiden som Gud hadde talt til ham. Og Abraham ga sin sønn som ble født ham – som Sara fødte ham – navnet Isak. (1. Mosebok 21:1-3)

Løftets sønn var endelig kommet, og for et mirakel det var. Dette barnet var kommet gjennom Kristi tro, som nådde ut til Abrams svake og hjelpeløse tro. Sara var for gammel til å få barn på menneskelig vis. Tenk på Guds nåde som åpenbares her. Selv om Abraham ikke hadde handlet i fullkommen tro på det løftet Gud hadde gitt ham, oppfylte Gud likevel sitt løfte slik Hans intensjon var. I denne prosessen lærte Abram om svakheten i sin tro, og ved hjelp av Kristus grep han fatt i Jesu tro.

Nå var det to sønner i huset, en av Hagar som ble født først, og en av Sara som ble født som nummer to. Selv om han ble født som nummer to, var det sønnen Isak Gud snakket om da Han opprinnelig ga løftet til Abram i 1. Mosebok 12:2.

Da Isak vokste og ble avvent fra sin mor, holdt Abraham en stor fest for å feire denne begivenheten. Sara så på mens Ismael spottet begivenheten. Ismael var ikke hennes sønn, selv om hans eksistens var et resultat av hennes ønske om å få en sønn gjennom en annen kvinne. Hun kunne ikke tåle å se Ismael som en konkurrent til sin sønns rettmessige arv. Hun ville

at Ismael og Hagar skulle forsvinne. Hvis de ble borte fra familiens hjem, ville hun ikke behøve å frykte at sønnen skulle gå glipp av arven etter Abraham og alt det dette ville innebære.

Hun forlangte av Abraham at Hagar og Ismael skulle sendes bort. Kan du forestille deg hvordan Abraham må ha følt det? Selv om Ismael ikke var Saras sønn, var han Abrahams sønn, og det knuste farens hjerte å tenke på at han skulle miste sin førstefødte sønn:

Derfor sa hun til Abraham: "Kast ut denne trellkvinnen og hennes sønn; for trellkvinnens sønn skal ikke være arving sammen med min sønn, nemlig med Isak." Og Abraham tok dette veldig tungt for sin sønns skyld. (1. Mosebok 21:10,11)

For en hjerteskjærende opplevelse. Hvis Abraham hadde ventet på Herren, ville all denne smerten og lidelsen ikke ha vært en del av hans liv. Men, tenk på hvor lang tid det tok før løftet ble oppfylt. Det tok fra Abraham var syttifem år til han var hundre år gammel før løftebarnet ble født. Tjuefem år er lang tid å vente tålmodig på Herren. Men konsekvensene av Abrahams manglende tro, ved at han forsøkte å oppfylle Guds løfter gjennom kjødets gjerninger ved å ta Hagar til seg, selv om hun ikke var hans hustru, forårsaket Abraham en livslang sorg. For en smertefull, men verdifull lærdom vi kan få gjennom denne historien. Hvor mye fred og glede ville han ikke ha vunnet dersom han hadde latt Gud oppfylle sine planer i sin egen tid og på sin egen måte.

Hvorfor ventet ikke Abraham simpelthen på at Gud skulle oppfylle sitt løfte? Det avslørte Abrahams mangel på tro. Hvis vi måtte vente i mange år på at et løfte skulle gå i oppfyllelse, ville vi kanskje også befinne oss i lignende situasjoner som Abraham. Dette er et svært viktig poeng i Abrahams livserfaring og vårt studium av den. La oss se på hvordan hendelsene i livet til Abraham og hans to koner, Sara og Hagar, kan relateres direkte til oss.

Løftet om arv

Da Gud tilbød landet til Abraham, tilbød Han det til alle de slektene som skulle velsignes gjennom Abraham.

Og han fikk omskjærelsens tegn som et rettferdighetens segl ved den tro som han hadde da han fremdeles var uomskåret, **så han kunne bli far til alle dem som tror**, selv om de ikke er omskåret, slik at rettferdighet kunne bli tilregnet dem også, **og far til de omskårne, til dem som ikke bare er omskåret, men som også vandrer etter i fotsporene av den tro som vår far Abraham** hadde da han fremdeles var uomskåret. For det var ikke ved loven Abraham eller hans sæd fikk **det løftet at han skulle være arving til verden**, men ved troens rettferdighet. (Romerbrevet 4:11-13)

Derfor er løftet ved tro, for at det skulle være av nåde, med det formål **at løftet kunne stå fast for hele sæden**, ikke bare for den som har loven, men også for den som har Abrahams tro, **han som er far til oss alle**. (Romerbrevet 4:16)

Nå ble det ikke skrevet bare for hans [Abrahams] skyld at den ble tilregnet ham, **men også for oss, som skal få det tilregnet hvis vi tror på Ham [Gud] som reiste Jesus, vår Herre, opp fra de døde**. (Romerbrevet 4:23,24)

Selv om Abraham aldri selv fikk del i denne arven av landet i løpet av sitt liv (Apostlenes gjerninger 7:5), vil han og alle de troende få den til slutt når jorden blir fornyet. For at dette skulle skje, måtte Abraham imidlertid komme inn i et forhold til Gud som var basert på tro og ikke på gjerninger.

Det samme gjelder for oss. Vi er vant til å høre instruksjoner og prøve å utføre dem på vår egen måte og med vår egen besluttsomhet (fokuset er avhengighet av oss selv). Gud inviterer oss inn i et forhold hvor vi er helt avhengige av Ham. Dette er en svært sårbar erfaring. Å være helt avhengig av noen andre er noe vi generelt ikke er komfortable med. Av natur har vi ikke noe imot at noen gjør noe for oss, men vi ønsker ikke å erkjenne vår avhengighet av noen andre og dermed underkaste oss en autoritet.

*Sann rettferdiggjørelse ved tro er Guds gjerning ved å
legge menneskets ære i støvet, og gjøre for
mennesket det som ikke er i dets makt å gjøre for seg
selv.*

Tenk på hva apostelen Paulus skriver om Abrahams erfaring i Galaterbrevet kapittel 4:

Si meg, dere som vil være under loven, hører dere ikke loven? For det står skrevet at **Abraham hadde to sønner: den ene med en tjenestepike, den andre med en fri kvinne**. Men han som ble født av trellkvinnen, ble født etter kjødet, og han som ble født av den frie kvinnen, ble født etter løftet, hvilket er en allegori. **For disse er de to paktene**; den ene fra Sinaifjellet, som føder til trelldom, og det er Hagar – for denne Hagar er Sinaifjellet i Arabia og svarer til det Jerusalem som er nå, og som er i trelldom med sine barn – men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, det som er mor for oss alle. (Galaterbrevet 4:21-26)

Paulus forklarer at Abrahams to sønner symboliserer de to paktene, som konkurrerte med hverandre i hans indre.

For kjødet lyster imot Ånden og Ånden imot kjødet. Disse to står imot hverandre, slik at dere ikke kan gjøre det dere vil. (Galaterbrevet 5:17)

Den naturlige selvstendighetens ånd i Abraham kjempet mot Kristi ånd som kom inn i Abraham da han først underkastet seg Gud og forlot sitt hjemland.

Ved Kristi Ånd mottok Abraham et løfte fra Gud, og hans tro ble tilregnet ham som rettferdighet, fordi han ganske enkelt trodde på de ordene som Gud hadde talt. Men etter en stund vaklet han i den troen som var gitt ham, og overga seg til kjødet ved å lytte til Saras forslag om å ta seg en annen hustru og motta løftebarnet på en selvstendig måte som Gud ikke

hadde instruert ham om. Dette var en troløs handling og et uttrykk for å være i den "gamle pakten". Paulus knytter denne handlingen til Israels oppførsel ved Sinaifjellet. Ved Sinai hadde Gud, gjennom Moses, talt til folket om alt det Han ville gjøre for dem:

Så tok han paktsboken og leste den opp mens folket hørte på. Og de sa: "**Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre og være lydige mot.**" Og Moses tok blodet, stenket det på folket og sa: "**Se, paktens blod, som Herren har opprettet med dere etter alle disse ordene.**" (2. Mosebok 24:7,8)

Vi finner ingen dokumentasjon på at Israels folk svarte med et inderlig "Amen" til Herrens ord, men i stedet avga de sitt eget selvstendige løfte, som var en måte å prøve å oppfylle Guds løfter på sin egen måte. Israel, som et folk, lofte å være lydige og tok i sitt løfte ingen hensyn til muligheten for at de kunne feile. De erkjente ikke sin egen syndighet og manglende evne til å være lydige av egen kraft; de så ikke sitt dype behov for at Gud måtte virke i dem idet de ikke kunne gjøre det på egen hånd. Vi kan ikke oppleve at vi trenger nåde hvis vi tror at vi kan adlyde loven av egen kraft fordi vi ikke forstår hvor syndige vi egentlig er. Fordi Israel lofte å være lydige uten å ta hensyn til at de kunne mislykkes, kan det ikke finnes noen tilgivelse i den gamle pakten. I den gamle pakten finnes det bare fiasko og død, inntil vi innser vårt behov og påkaller vår Frelser og kommer inn i den nye pakten. Legg merke til hva Bibelen sier:

For jeg levde en gang uten loven, men da budet kom, våknet synden til live, og jeg døde. Og slik fikk jeg erfare **at det budet som skulle gi liv, det førte til død for meg.** (Romerbrevet 7:9,10)

Gud ønsker å oppfylle sine løfter i oss, men vi forstyrrer denne prosessen når vi tar kontroll over våre egne liv. Dette vil bare føre oss bort fra Gud og følgelig bort fra livet. Det er grunnen til at det å leve etter våre egne ideer vil føre til sorg og ødeleggelse. Å leve etter våre egne ideer omtales ofte som vår "kjødelige natur" eller "kjødet" i Bibelen. Legg merke til hva apostelen Paulus sier:

Har da det som er godt, blitt til død for meg? Gud forby! **Men synden, for at den skulle vise seg som synd, virket død i meg ved**

det som er godt, så synden ved budet kunne bli overmåte syndig. For vi vet at loven er åndelig, **men jeg er kjødelig, solgt under synden** (Romerbrevet 7:13,14).

Det finnes altså en åndelig erfaring og en kjødelig erfaring. Den åndelige erfaringen er en erfaring av å stole på at når Gud lover oss noe, så vil Han også oppfylle dette løftet. Den kjødelige erfaringen, eller erfaringen av at vi gjør alt på vår egen måte, er en erfaring av å tvile på Guds løfter og søke etter tegn som kan bekrefte dem, og vi forsøker å oppfylle Guds løfter i tråd med vår egen ufullstendige forståelse. Den åndelige erfaringen omtales av Paulus, i Galaterbrevet kapittel 4, som "den nye pakten", mens den kjødelige erfaringen omtales som "den gamle pakten".

Det er viktig å merke seg at de to paktene skjer i løpet av én manns levetid. Paktene representerer ikke tidsepoker som strekker seg over store tidsrom.

Når vi kobler dette tilbake til Abraham, kan vi se at de barna han fikk gjennom begge kvinnene (Sara og Hagar), var basert på ett og samme løfte fra Gud til Abraham. Derfor var de to barna, nemlig Ismael og Isak, den synlige manifestasjonen av to erfaringer som Abraham hadde. Den ene erfaringen var basert på menneskets gjerninger, nemlig forholdet til Hagar, som produserte Ismael. Den andre erfaringen var basert på umuligheten i mennesket og mirakelet ved Guds ord som fullbyrdet det Han hadde lovet; det representeres av forholdet til Sara, som produserte Isak, løftets sønn.

Det er således viktig å merke seg at de to paktene inntreffer i løpet av én manns levetid. Paktene representerer ikke tidsepoker som strekker seg over store tidsrom. Når vi studerer Abrahams liv, ser vi at hans aksept av Guds løfter avslørte hans villighet til å gå inn i den nye pakten som han hadde blitt invitert til. Da Abraham avviste denne invitasjonen, avslørte han ganske enkelt det som ligger i menneskets natur, nemlig et opprørsk ønske om å gjøre alt selv. Abrahams liv viser oss at denne prosessen skjer

mange ganger i et og samme menneske. Den gamle pakten er nemlig en manifestasjon av menneskets naturlige hjerte, og Gud nedlater seg til å bruke den til å vise oss hvordan vi egentlig er, fordi mennesket av natur ikke har evnen til å være lydige mot Gud.

Det er når vi ser oss selv slik vi virkelig er og blir overveldet av en følelse av at vi har feilet og forventer at Gud skal fordømme oss, at Han åpenbarer sin nåde for oss og inviterer oss til å ta imot Hans løfte om forløsning. Hver eneste handling av egenvilje og egoisme var et synlig uttrykk for å være i den gamle pakten, og hver gang Abraham "trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet", erkjente han sin egen menneskelige svakhet og aksepterte ved Jesu tro at Gud ville oppfylle sitt løfte i ham, som er den nye pakten. Hvilke implikasjoner har dette for oss når vi tenker over denne informasjonen? Har vi fått et løfte?

Den nye pakten

Bibelen nedtegner Guds løfte til oss om å komme inn til Hans hvile, som gjenstår for oss. Uttrykket "hvile" er ment å formidle tanken om at vi slutter med å prøve å oppfylle dette løftet på vår egen måte, men heller stoler på at Gud, gjennom vårt samtykke og villighet, vil oppfylle det i oss. Legg merke til følgende tekst:

Siden det er sagt: "I dag, **hvis dere vil høre Hans røst, forherd da ikke deres hjerter** som ved provokasjonen". For noen provoserte da de hørte; men ikke alle som kom ut av Egypt ved Moses provoserte. Men hvem var Han bedrøvet på i førti år? Var det ikke på dem som hadde syndet, så deres døde kropp falt om i ødemarken? Og til hvem var det Han sverget at de ikke skulle komme inn til Hans hvile, men til dem som ikke trodde? **Så ser vi da at de kunne ikke komme inn på grunn av vantro.** Siden **det gjenstår et løfte om å komme inn til Hans hvile**, så la oss derfor frykte, så ikke noen av dere skulle synes å ikke nå frem til det. **For evangeliet ble også forkynt for oss så vel som for dem**; men ordet som ble forkynt, ble ikke til noen nytte for dem, fordi **det ikke ble blandet sammen med troen i dem som hørte det.** (Hebreerbrevet 3:15-4:2)

Hvis vi tror på Guds ord og lar Ham oppfylle sine løfter, da kommer vi inn til hvilen. Vi bekymrer oss ikke for hvordan *VI* skal oppnå dette, men vi stoler på Ham som er trofast. Hva er så det løftet Han har gitt oss?

Men dette er den pakten som Jeg vil slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: **Jeg vil legge Min lov i deres sinn og skrive den på deres hjerter; og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.** Og de skal ikke lenger lære hverandre, hver mann sin neste, og hver mann sin bror, og si: "Kjenn Herren," **for de skal alle kjenne Meg**, fra den minste av dem til den største av dem, sier Herren. **For Jeg vil tilgi deres syndeskyld, og deres synd vil Jeg ikke minnes mer.** (Jeremia 31:33,34)

Denne fantastiske pakten, den nye pakten, er et løfte om å frembringe fra oss noe som er umulig for oss å utrette på egen hånd. Det er løftet om en fullkommen karakter. Gud har lovet at Han vil gjøre dette. Hvis vi prøver å

oppnå karakterfullkommenhet etter vår egen forståelse og styrke, vil vi mislykkes igjen og igjen. Hver gang vi mislykkes, avslører vi den gamle pakten; vi avslører vår synd og bringer smerte, sorg og død til vår gamle natur, og vi blir oppmuntret til å holde fast ved den nye paktens løfte som realiseres gjennom tro, akkurat som Abraham ble. Både den gamle og den nye erfaringen virker i oss samtidig, helt til vi endelig gir opp vår uavhengighet og kaster ut den gamle naturens trellkvinne og hviler helt og fullt i den nye paktens erfaring.

Da sa de til Ham: "Hva skal vi gjøre, for at vi kan utføre Guds gjerninger?" Jesus svarte og sa til dem: "Dette er Guds gjerning, at dere tror på Ham som Han har sendt." (Johannes 6:28,29)

Noen mener at når man først har trådt inn i den nye pakten, kan man ikke falle tilbake til den gamle pakten, og hvis man oppdager at man har hatt en erfaring fra den gamle pakten, vil det bare bevise at man aldri har hatt en erfaring fra den nye pakten i utgangspunktet. Vi kan se av Abrahams liv at denne antagelsen ikke er sann. Abraham trodde Gud og fikk Kristi rettferdighet i gave, bare for senere å oppdage at han ikke trodde Guds løfter og opplevde den gamle pakten sideløpende.

Ofte er det slik at et løfte fra Gud gjør sterkt inntrykk på oss, og vi tror det fullt og helt; vi tror av hele vårt hjerte at det vil gå i oppfyllelse. Men etter hvert som tiden går og omstendighetene endrer seg, eller vi blir presset av ytre faktorer, kan frykt og tvil komme inn, og vår tro vakler. Det er dette som skjedde med Abraham, og det er dette som skjer med oss. Det var en tid da både Hagar og Sara levde sammen med Abraham, en tid da han satt fast i to sinn og vekslet frem og tilbake mellom de to typene av paktserfaringer. Slik er det også for alle mennesker, som også "vandrer i troens fotspor etter vår far Abraham" (Romerbrevet 4:12).

De to paktene avslører hvordan menneskehetens og Guds karakter virkelig er. Gud forandrer seg aldri, og derfor er Guds løfter gjennom

begge de to paktserfaringene de samme. Mennesket, i sin falne tilstand, har en vaklende karakter; det er mennesket som forandrer seg, og dets valg avgjør hvilken erfaring som møtes, enten den gamle eller den nye pakten. Fordi mennesket i kraft av sin falne og forførte natur er i ledtog med Satan, er dets naturlige tendens å ville gjøre ting selv og ikke stole på Gud. Dette garanterer at mennesket alltid vil befinne seg i den gamle pakten når det først innleder sitt forhold til Gud.

Når mennesket kommer til en bedre forståelse av Gud og dets avhengighet av Ham blir tydeligere, vil det begynne å erfare den nye pakten. Vi ser altså at den gamle pakten fører til den nye pakten, ikke fordi dette er Guds vilje, men fordi menneskesinnet alltid begynner i en tilstand av forvirring og uvitenhet i forhold til Gud.

Når vi stoler på at Guds løfter vil bli oppfylt slik Han har lovet, vil vi oppleve sann hvile, for vi vil ikke bekymre oss for hvordan disse løftene vil bli oppfylt. Vi vil tro at det Gud har sagt, det vil Han også fullføre.

Han [Abraham] vaklet ikke i vantro på Guds løfte, men han ble sterk i troen, og han ga Gud ære; og han **var fullstendig overbevist om at det Han [Gud] hadde lovet, det var Han [Gud] også i stand til å gjennomføre.** Og derfor "ble det tilregnet ham som rettferdighet." (Romerbrevet 4:20-22)

Men hvem var Han bedrøvet på i førti år? Var det ikke på dem som hadde syndet, så deres døde kropp falt om i ødemarken? Og til hvem var det Han sverget at de ikke skulle komme inn til Hans hvile, men til dem som ikke trodde? Så ser vi da at de kunne ikke komme inn **på grunn av vantro.** (Hebreerbrevet 3:17-19)

Paktene er derfor en vakker åpenbaring av hvordan Gud fører et menneske fra vantro inn i et forhold av intim tro på Hans løfter, og til slutt til å se disse løftene bli åpenbart når alt skal oppfylles ved Herrens ord.

Jeg håper at denne betraktningen har vært til nytte for deg når du tenker på hvor langt Gud er villig til å gå for å redde alle sine barn fra synden og dens lønn.

La oss ikke frykte når vi faller og gjør feil, men innse at vi fortsatt forsøker å oppfylle Guds løfter på vår egen måte. Gud forlater oss ikke når vi faller; Hans nye pakt er fortsatt sann og er der for oss. Hvis vi ydmykt aksepterer våre feiltrinn når vi feiler, og stoler på Herrens tilgivelse og barmhjertighet, vil vi komme nærmere og nærmere Kristi karakter, for vi vil ikke stole på oss selv, men mer og mer på at Gud oppfyller det Han har sagt at Han vil gjøre.

Dessuten kom loven inn for at overtredelsen skulle bli større. Men der synden ble stor, ble nåden enda større. (Romerbrevet 5:20)

Når du mislykkes, nettopp der du mislykkes, er nåden tilgjengelig for deg i den nye pakten, slik at du kan gå videre i tro. Dine nederlag kan faktisk hjelpe deg til å stole mer på Gud. Det er ikke slik at Gud ønsker at vi skal mislykkes, men Han kjenner våre selvstendige hjerter og vet at dette er den veien vi alle må gå til fullkommen tro.

La oss vandre i vår far Abrahams fotspor og overvinne slik han overvant, og hvile i Guds løfter.

For mer informasjon om det du nettopp har lest, se boken:

Overbevisningen om synd og rettferdighet – Oppdag Guds lovs tjeneste og dens forening med det evige evangelium

"Likevel sier Jeg [Jesus] dere sannheten. Det er til det beste for dere at Jeg går bort; for hvis Jeg ikke går bort, vil ikke Trøsteren komme til dere; men hvis Jeg går bort, vil Jeg sende Ham til dere. Og når Han er kommet, vil Han overbevise verden om synd, og om rettferdighet, og om dom." (Johannes 16:7,8)

Hva tenker du på når du hører ordet "overbevisning"? Tenker du på fordømmelse? I så fall, fra hvem? Fra den som overbeviser deg, eller fra deg selv?

Mens du tenker over ditt svar, kan du tenke på dette spørsmålet: Hvordan overbeviser Trøsteren, som er Den hellige ånd (Johannes 14:26), om synd og om rettferdighet? Bringer en Trøster fordømmelse eller trøst? Paulus beskriver det på denne måten:

Men hvis dødens tjeneste, skrevet og inngravert på steiner, var herlig, slik at Israels barn ikke kunne se direkte på anskitet til Moses, på grunn av herligheten fra hans åsyn, den herlighet som skulle bli borte, hvor mye herligere skal ikke da Åndens tjeneste bli? (2. Korinterbrev 3:7,8)

Hvordan kan en "dødens tjeneste" være "herlig"? Når Trøsteren bringer overbevisning om synd, fører den herlige "dødens tjeneste" oss til "Åndens tjeneste som er herligere," fordi den leder oss til et liv i rettferdighet.

Og hvis Kristus er i dere, er kroppen død på grunn av synd, men Ånden er liv på grunn av rettferdighet. (Romerbrevet 8:10)

Tilgjengelig for GRATIS nedlasting på:
lastmessageofmercy.com

Troens Reise

Å forstå emnet om de to paktene er en viktig del av det å forstå evangeliet og lese Skriften i en korrekt ramme. Dette heftet introduserer dette emnet på en enkel måte.

Det hersker mye forvirring om paktene på grunn av misforståelser som fant sted innenfor kristendommen for mange hundre år siden.

Enkelheten i paktene kommer til uttrykk i Abrahams liv, og det er dette Paulus forteller oss i Galaterbrevet:

For det står skrevet at Abraham hadde to sønner: den ene med en trellevinne, den andre med en fri kvinne. Men han som ble født av trellevinnen, ble født etter kjødet, og han som ble født av den frie kvinnen, ble født etter løftet, hvilket er en allegori. For disse er de to paktene... (Galaterbrevet 4:22-24)

Måtte din trosreise bli velsignet idet du leser...